

ningen sammesteds er indleveret, forsynet med behørig Forfyndelsespaategning, blev Gouvernementet af Finantsministeriet anmodet om at forelægge Colonialraadet et i Overeensstemmelse med dette Forslag, som Finantsministeriet ogsaa for sit Vedkommende maatte ansee for det heldigste, affattede Forslag.

Over det derefter udarbejdede Udkast (Bilag 1) afgav derefter Colonialraadet en allerunderdanigst Betænkning (Bilag 2), hvori Samme eenstemmigt med 13 Stemmer indstillede, at Udkastet maatte ophøies til Lov.

Det nu forelagte Udkast er overeensstemmende med det Colonialraadet forelagte Udkast med Undtagelse af, at Ordet „behørig“ er udeladt i § 2 foran „Forfyndelsespaategning“, da dette Ord, naar det ikke betragtes som overflødig, muligt vilde kunne misforstaaes.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Paragraffer bemærkes følgende:

ad § 1.

Denne Bestemmelse angaaer ikke alene Høiesteretsstævninger i civile Sager, der indankes fra Landsoverretten, men, ligesom den lgl. Resolution af 14de Mai 1850, ogsaa i de Sager, der uagtet Placaten af 10de April 1844, endnu ifølge D. L. 1—6—19 og Forordn. 25de Mai 1804 § 13 kunne indankes fra de vestindiske Underretter lige til Høiesteret.

ad § 2.

Den fastsatte Frist af 6 Maanedes vil for Appellanten, der for at hindre Executionen maa have udtaget Stævningen forinden Udløbet af terminus executionis, være fuldkommen tilstrækkelig til at lade samme forkynde ikke alene for alle Vedkommende paa de vestindiske Der, men ogsaa i de Tilfælde, hvor Domhaveren maatte opholde sig i Møderlandet, for denne sammesteds, og til derefter at faae Attesten fra Høiesterets Justitscontoir udsendt til Vestindien. Hvis Domhaveren skulde opholde sig i Udløbet, vil han saagodtsom altid have en Mandatarius paa de vestindiske Der eller i Møderlandet eller der vil være en Anden i Vestindien, for hvem Stævningen i Henhold til Grundsetningerne i D. L. 1—4—13, 5—10—3og

Placat 30te Novbr. 1821 kan forkyndes paa hans Vegne, og under alle Omstændigheder maatte en saadan Forfyndelse kunne skee paa den i D. L. 1—4—10 og 12 foreskrevne Maade for den, som i Henhold til 1—2—23 havde været hans Fuldmægtig under den paaanførte Retsdag. Der vil derfor neppe nogenstunde af en Appellant kunne paaberaabes nogen saadan Umulighed af at foranstalte Stævningen betimeligt forkyndt, som forøvrigt, hvis der i noget Tilfælde blev godtgjort, i Henhold til Grundsetningerne i Rescriptet 15de August 1806 maatte kunne bevirke en Udsættelse af Executionen af den paaanførte Dom udover den ellers fastsatte Tid.

D. L. 1—24—54 er citeret i Udkastet for derved at tilkjendegive, at der ikke skeer nogen Forandring i de særegne Bestemmelser i D. L. 1—6—23, Forordn. 13 Januar 1792, 18de Mai 1825 § 72 m. fl.

ad § 3.

Der er ingen Grund funden til ikke at lade Bestemmelsen i Udkastets § 2 ogsaa faae Anvendelse paa de Høiesteretsstævninger, som ere udsærdige i den Lovens Thinglæsning, dog saaledes at Fristen til at foranstalte det Fornødne bliver at regne fra den Tid, da Loven er bleven thinglæst paa de vestindiske Der.

Bilag I.

Udkast til Lov,

indeholdende

nogle Bestemmelser angaaende Høiesteretsstævninger, som udtages i de dansk-vestindiske Besiddelser.

(Forelagt Colonialraadet af Gouvernementet for de dansk-vestindiske Besiddelser).

§ 1.

De Høiesteretsstævninger, som af Gouverneuren over de dansk-vestindiske Besiddelser i